

ผจญภัยเมืองใหม่ ตอน ตลาดปลาไทเป (ตอนที่ 2)

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

ความเดิมตอนที่แล้ว พวกเราจับรถเมล์มาเที่ยวกันที่ “ตลาดปลาไทเป” หรือ Taipei Fish Market หรือ 臺北魚市 (ไทเปย หยิวซี้อ) เป็นตลาดขายผัก ผลไม้ และอาหารทะเลสดชื่อดังของไต้หวัน แต่เนื่องจากบริษัทผู้ก่อตั้งเจ้าของพื้นที่เดิมเป็นชาวญี่ปุ่นทำให้ตลาดแห่งนี้มีกลิ่นอายแบบตลาดญี่ปุ่นอบอวลอยู่เต็มไปหมด ตั้งแต่ก้าวแรกที่เข้ามาที่นี่ โชนแรกที่ชาวคณะได้มาเยี่ยมชมกันก็คือโชนของอาหารทะเลสด สดแบบยังเป็น ๆ กันอยู่เลย แหวกว่ายกันอยู่ตามแท่งกั้นน้ำที่จัดสรรปันส่วนไว้ราวกับกระชังก็ไม่ปาน มีทั้งกุ้งล็อบสเตอร์ตัวใหญ่ ปูอลาสก้าแขนขาขาวเหยียดหอย และปลาต่าง ๆ เป็นต้น ได้มาดูตัวจริงเป็น ๆ แล้วมันน่าตื่นเต้นดีจริง ๆ

หลังจากที่หลุดจากโชนกระชังอาหารทะเลสดก็จะเข้าสู่โชนตลาดติดแอร์ด้านใน พื้นที่นี้ผู้รักในอาหารชั้นเลิศต่างก็อดแน่นและสาละวนกันอยู่ตามเชลฟ์ต่าง ๆ จนเดินกันลำบาก โชนแอร์นี้แบ่งเป็นโชนย่อยต่าง ๆ เยอะแยะเลย เอาจริง ๆ พื้นที่เขาก็กว้างขวางนะ แต่ของซื้อของขายมันเยอะ คนก็เยอะ เลยดูแคบมากไปถนัดตาอีกอย่างคือถ้ามองจากมุมมองบุคคลที่ 1 แบบนี้ก็คงไม่รู้ว่าเขาแบ่งเป็นโชนย่อย ๆ ต้องอาศัยว่าดูพื้นที่จากแผนผังแทน แต่คงไม่ทัน

แล้วละหันไปอีกที นั่งเพื่อนตัวดีก็เริ่มกระจายตัวเหมือนไวรัสกลายพันธุ์ที่เข้าสู่ร่างกายไปกันคนละทิศละทาง เหมือนไม่ได้มาด้วยกันก็ว่าได้เนาะ คนเรานั้นก็มีความชอบแตกต่างกันไป อย่างข้าพเจ้าเองก็ไม่ค่อยจะสนทัดเรื่องอาหารทะเลเท่าไร จะมาสดหรือไม่สดก็มองไม่ออกหรอก รู้แค่ว่าไม่เน่าก็คือกินได้เนาะ... พวกเราจึงตกลงกันว่าต่างคนต่างเดิน แล้วเดี่ยวเวลาประมาณนี้มาเจอกันตรงแถว ๆ แคนเซียร์ก็ว่ากันไป หลังจากตกลงกันได้เหล่าไวรัสกลายพันธุ์ก็แตกตัวกระจายออกไปตามทางของมัน

อย่างที่เกริ่นไปว่าที่นี่มีกลิ่นอายแบบญี่ปุ่น ๆ สูงมากแน่นอนว่าโชนที่จะไม่มีไม่ได้ก็คงเป็น “โชนซูชิบาร์” ญี่ปุ่นไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว แต่ไม่แน่ใจว่าทำไมชื่อบนป้ายถึงใช้คำว่า 立春美食 (ลีชุน เหมยสี่อ) เหมือนกัน เพราะ 立春 มันคือวันที่เริ่มเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ ส่วน 美食 คืออาหารที่สวยงามน่ากิน...แต่ก็ช่างเถอะ ตรงนี้มันน่าตื่นตาตื่นใจจริง ๆ ซูชิทำใหม่ ๆ สด ๆ หรือกระทั่งซูชิที่เป็นแพ็ค ๆ ก็มีเกลื่อนกลาดมากมายละลานตา ปลาดิบี่ สีสันสวยงามจริง ๆ ทักท้วงเกี่ยวหลายคนที่ผ่านมาทางบรน์นี่คือหอบ (ต้องใช้คำว่าหอบเลยละ) กันไปคนละหลายแพ็ค ท่าทางลูกลี้ลูกลอนเหมือนไม่เคยสัมผัสมาก่อนในชีวิต แต่มันหีบหีบสะดอกกินสบายจริง ๆ นั่นแหละ ราคาที่ว้าวซ่าใช้ได้เลย โกลั ๆ กันก็จะเป็นโชนซูเปอร์มาร์เกต มีของควาวหวานให้เลือกชอปมากมาย พวกขนมญี่ปุ่น พุดดิ้ง เยลลี่ เหล้าบ๊วย หรือของกินเล่นจุกจิกก็จะมารวมกัน

อยู่ตรงนี้ เซลล์ที่เป็นน้ำสี ๆ นี่น่าสนใจมาก อยากจะรวบรวมกลับไปกินที่บ้านให้เต็มคราบจริง ๆ เยื้อง ๆ ไปหน่อยจะเป็นโซนอาหารปรุงสุก โซนนี้แหละไฮไลท์ที่แท้จริง เพราะนอกจากหมูหมากาไก่แล้ว ก็มีตรงนี้แหละที่เราจะได้เห็นกุ้งหอยปูปลาที่โดนซ้าแหละแล้วมาจัดเป็นเซต ๆ แบบพร้อมเสิร์ฟ พร้อมหอบ บางแพ็คคือซาปูแทบจะทิมตาเลยละ และที่เก๋กว่านั้นก็น่าจะเป็นพวกอาหารกล่องหรือ “เบนโต” ใช้ชื่อซิด ๆ ว่า 健康便當 (เจี้ยนคัง เบี่ยนตัง) แปลตรงตัวว่า เบนโตสุขภาพ (ตอนนี้ฉันเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมซูชิถึงกลายเป็น 立春美食) ขอแทรกสาระสักหน่อย คำว่า 便當 ในภาษาจีนนี้ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับเบนโตของญี่ปุ่นหรอก (ญี่ปุ่นเขาใช้คำว่า お弁当 คนละแบบเลย) เพียงแค่คำว่าเบนโตมันค่อนข้างแมสแล้วพูดปุ๊บก็รู้เรื่องปั๊บ ไม่ต้องขยาดความกันอีก ภาษาจีนก็เลยทับเสียงคำที่ใกล้เคียง ๆ กันมาซะเลย ซึ่งความหมายจริง ๆ ของ 便當 คือง่าย ๆ สะดวกสบาย หยิบจับสะดวก ก็คงจะเข้ากับเจ้าเบนโตได้เป็นอย่างดี

ด้วยความที่ไอเดียเรื่องของกินในหัวก็คือว่างเปล่ามาก เดินไปทางโน้นที่ทางนี้ที น้ำลายไหลยืด ๆ ไม่รู้เลยว่าอันไหนจะดีไม่ดี ทุกอย่างมันน่ากินไปหมด ด้วยความลึนคิดนี่ก็เลยไปคว้าเอาไก่ทอดคาราอาเกะตรงโซนซูเปอร์มาร์เก็ตมาแพ็คหนึ่ง จำนวนและหน้าตาก็ไม่น่าผิดหวังเลย ก่อนหน้านี้ที่ชาวแก๊งนัดแนะกันมาให้แยกกันเดิน สุดท้ายก็คือถ้าใครได้ของกินอะไรมาก็เอามารวมกันเป็นกองกลางแล้วกินด้วยกันนะนะ แบบระบบคอมมูน ก็กลัวจะทำให้เพื่อนเสียใจ กลับมาเมื่อเปล่า เลยก่อนข้างเครียดพอสมควร...เดินวนไปมากก็ไปเจอกับโซนเล็ก ๆ ที่เป็นดอกไม้ เอ้อ เอาดีใจกลางตลาดปลาที่ขายดอกไม้กับเขาด้วย มีทั้งดอกไม้สด ดอกไม้ปลอมสำหรับประดับตกแต่งต่าง ๆ ของกระจุกกระจิกไว้วางตามโต๊ะกินข้าว ฯลฯ เดินดูก็เพลิน ๆ ดีเหมือนกัน แต่จะซื้อไปก็คงใช่ที่

จากนั้นสักพักใหญ่เราก็กลับมาเจอกันที่แคชเชียร์ตามนัด ไอ้ไอศูณเพื่อนที่รักนี่ไม่มีใครยอมใคร มีนางหนึ่งคว้าเซตซูชิในถาด (ลักษณะเหมือนกล่อง) สี่เหลี่ยมมาแบบชวนตะลึง อีกนางหอบสตอร์เบอรรี่แพ็คสีแดงสดฉ่ำมา ซึ่งส่วนตัวแอบปี้มาก พอเอาของกินมารวม ๆ กันแล้วก็น่าจะเอาเรื่องอยู่นะ

คิวจ่ายเงินว่ายาวนานอลังการแล้ว สงครามครั้งใหม่ที่กำลังจะเกิดขึ้น รอบ ๆ บริเวณตลาดติดแอร์จะมีโซนสำหรับรับประทานอาหารให้บริกรอยู่ ถ้าเป็นโซนกลางแจ้งนอกอาคารไปเลยก็จะมีเป็นโต๊ะ ๆ แต่คิดว่าจะทันหรือครบ พื้นที่ร้อยละกว่า 95 เปอร์เซ็นต์ถูกจับจองไปแล้วทั้งหมด คนไหน บ้านไหน หรือแก๊งไหนที่ยังไม่มีที่กินก็เดินหาที่กินกันอย่างบ้าคลั่ง พวกเราเองก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น ขนาดพื้นที่แบบยืนกินยังไม่เหลือเลยคุณ พื้นที่นั้นก็เป็นเรื่องตลกไปเลย เดินหาอยู่นานแสนนานจนเกือบจะถอดใจ เริ่มคุยกันว่าเราหอบกลับไปกินที่ที่พิกกันไหม ทันใดนั่นเอง สายตาก็เหลือบไปเห็นโต๊ะแบบยืนกินเล็ก ๆ ที่ถูกครอบครัวนักท่องเที่ยวหลายครอบครัวยังไม่ได้กินแค่อาหารทะเลปรุงสุกอย่างเดียว ยังกินที่ด้วย...ยืนกินพื้นที่จนโต๊ะหายเข้าไปในความมืด ณ จุดนั้นคือหัวเสียกันมาก เพราะพวกเขาดูจะไม่ยี่หระกับอะไรทั้งนั้น กินไปพูดคุยกันไปอย่างออกรส จนแล้วจนรอดก็ต้องงัดท่าไม้ตายสุสานโบราณมาต่อกร เบียดเลยจ๊ะ แสดงความรู้สึกทั้งหมดออกมาผ่านแรงกระแทกที่ใส่เข้าไป จนครอบครัวนักกินที่บริเวณนั้นต้องแตกออกเป็นวง แต่ก็ไม่วายจะยืนขึ้นเหมือนเวลาเด็กงอแงอยากได้ของเล่นตามห้างอยู่นะ และในที่สุดเราก็มีที่หยัดยืน ละทิ้งโลกอันขมขื่นไว้เบื้องหลัง แล้วเฉลิมฉลองกับอาหารเลิศรสที่อยู่ตรงหน้า กินไปกินมากินไม่หมด เพราะเยอะเกินไป ซูชิกลายเป็นร่างเป็นภาระไปในบัดดลลงมาก แต่นี่ก็นับว่าเป็นสงครามและประสบการณ์ที่ดีในต่างแดนนะ ต้องมาแย่งที่กันกิน ต้องมายืนกินไปเมื่อขยาไป จอยมาก

Small Tips

เอาจริง ๆ นะคุณ เข้าเมืองตาหลิว บางครั้งไม่ต้องกลัวตาตามก็ได้ บางคนคิดว่าไม่ใช่ประเทศฉัน ไม่มีใครรู้จักฉันจะทำอะไรก็ได้ อย่างตรงโซนยืนกินอาหารของตลาดปลาแห่งนี้ คนร้อยพ่อพันแม่ ถ้าเราเริ่มคิดว่าโต๊ะนั้นก็ทำมันจะเป็นอะไรที่น่ากลัวมาก บางโต๊ะคือทิ้งขยะลงพื้น กินเลอะเทอะกระจุกกระจาย กินแล้วไม่เก็บ หรือเสียงดังโหวกเหวกสร้างความรำคาญ บางทีมีมารยาทมากไปก็ดูเหมือนเราขมเป็นลูกไล่ไปตลอด แต่เชื่อเถอะ สังคมมันจะน่าอยู่ขึ้นเยอะเลย